

Van schrokkende scholeksters tot spartelende Spanjaarden: wandeling IJpendam 9 april 2022

André Brouwer

Om nu te zeggen dat de weergoden ons gunstig gezind waren, dat dan weer niet. En ook op medisch gebied was er van alles aan de hand. Zo wilde mijn lieve regiovriendin me niet zoenen vanwege een koortslip en op een gegeven moment lag er zelfs een wandelaar op zijn rug in het talud. Nu heb ik verleden jaar mijn EHBO-diploma behaald, dus ik wilde al terug om een AED te halen, maar volgens de vrouw van de wandelaar was dit niet nodig omdat haar echtgenoot dit wel vaker deed om zijn rug te ontlasten. Maar terug naar het begin. Na de koffie in het *Wapen van IJpendam* eerst naar het pontje waar onze penningmeester diep in de buidel tastte om de overtocht voor twintig pelgrims te betalen. En ondanks dat er witte schuimkoppen op de golven stonden werden we niet zeeziek en loodste de vriendelijke veerman ons veilig naar de overkant die volgens Drs.P 'deze kant' wordt genoemd 'zodra we daar zijn aangeland'. De eerste kilometer ging over een dijkje waar het deze zaterdagochtend een drukte van belang was. Boeren, wegwerkers en truckers scheurden hier naar hartenlust rond en één keer kon ik nog maar net het vege lijf redden door tijdig in de berm te springen. Gelukkig gingen we hierna linksaf een veenweidegebied in waar het een oord van rust en stilte was. Weidse panorama's ontvouwden zich aan ons oog en ook veel weidevogels passeerden de revue. De vogelliefhebbers onder ons kwamen volledig aan hun trekken want er was van alles te zien. Een scholekster die een wormpje pikte, een grutto die een meeuw van zijn nest verjoeg. Tenminste dat hoorde ik van mijn medewandelaars want ik moet binnenkort aan staar worden geopereerd – *a staar is born* – dus ik zie momenteel nog niet het verschil tussen een mus en een ooievaar.

We verveelden ons niet, want terwijl we van die typische Hollandse wolkenluchten genoten, klommen we over hekken, sprongen we over slootjes en zochten we ons een weg door drassige weilanden. Ik was blij dat ik mijn hoge hakken niet had aangetrokken.

Terwijl mijn tochtgenoten stevig doorstapten nam ik de tijd af en toe eens een informatiebord te lezen. Wisten jullie bijvoorbeeld dat er tijdens de Tachtigjarige Oorlog flink gevochten is in dit gebied? Nee, dat wisten jullie niet want jullie marcheren vastberaden door alsof jullie bang zijn dat de refugio straks vol is. Zo las ik bijvoorbeeld waarom de Patersloot die naam heeft. In 1573

wilden de Spanjaarden Watergang innemen, maar ze moesten om daar te komen door een soort moeras. Ze dwongen boer *Klein Paterke*, die zo genoemd werd vanwege zijn gedrongen gestalte, de soldaten met zijn praam te vervoeren. Er konden steeds drie soldaten in de boot. Nu had die boer ontzettend de pest aan Spanjaarden, dus wat deed hij? Zodra hij door het riet niet meer zichtbaar was, begon hij te schommelen waardoor de praam omsloeg, de soldaten kopje onder gingen en door hun zware uitrusting niet meer bovenkwamen. De boer hoosde vervolgens zijn praam leeg en voer terug om weer drie nieuwe soldaten op te halen. Dit herhaalde hij steeds. En toen de legeraanvoerder dacht dat er nu wel genoeg soldaten voor Watergang stonden, ging hij zelf waarna hij ontdekte dat er helemaal geen soldaten waren aangekomen. Boer Klein Paterke werd een held en om dit te gedenken heet de sloot waar dit gebeurde sindsdien Patersloot. Het gebied is ontzettend leeg en deed mij aan Noord-Frankrijk denken. Vooral omdat er ook geen horeca was.

We streken daarom in recreatiegebied *Het Twiske* neer aan een paar picknicktafels om ons van thuis meegebrachte pakje brood op te eten. Er stond een gure noordoosten wind, de lucht

betrok en het ging zelfs hagelen. Gelukkig had de vrouw van de penningmeester warme soep meegenomen zodat we niet onderkoeld raakten en het Rode Kruis niet om dekens hoefden te bellen. Na de lunch weer snel op pad om op te warmen. De zon brak door wat ook meewerkte ons lichaam weer op temperatuur te krijgen.

Bij mij schoot het echter in mijn heup. Ik kreeg het er Spaans benauwd van – hoe moest ik weer in IJpendam geraken? - maar gelukkig was daar mijn lieve regiovriendin om me te redden. Een zoen zat er dus niet in, maar gelukkig wilde ze me wel een arm geven en sleepte ze me de laatste kilometers

terug naar het *Wapen van IJpendam*. Voordeel van zo'n tocht is dat het bier hierna extra lekker smaakt. En ook hier tastte de penningmeester in de buidel door alle eerste consumpties voor zijn rekening te nemen. De leiding had er lucht van gekregen dat ik morgen jarig was, dus werd er een *Lang zal hij leven* ingezet. Ik was dus nog lang niet jarig, maar toch ook wel weer een beetje. Zo maakte ik deze dag van alles mee, ik kan wel blijven schrijven. Maar dat doe ik niet. Wil je ook eens zo'n eneroverende regiowandeling beleven? Kom dan op 21 mei naar Schoorl voor de volgende.

